

கணபதி துணை.

ஒளி வாய் வாய்

அருளிச்செய்து

குறள் மூலம்.

மகாநகரே ரகீடர்

1913, நினசெய் அரணாகள மூ

மதால் பிபர அசியாக்ரகாலையீல்

திபீகராலது.

வீசு பெரு அடிமீ

1890

இதனவிலை அணு - க. 9

Handwritten text in Tamil script, appearing to be a list or a set of instructions. The text is heavily obscured by high contrast and noise, making it difficult to decipher. It consists of approximately 10 lines of text, with some characters appearing to be numbers or specific symbols. The text is written in a cursive style typical of handwritten Tamil.

சீ கண்பதி கண

நக்கிரதேவநாயு

அரு. சிவசய்த

கோபபிரசாத முலமும்

ஜீலஜீ சிதம்பரத்தம்பிரான் அவர்கள்

தந்த உரையும்.

—

சி ந சி ந ம ப ம

தவறுபெரி துடைக்கே தவறுபெரி துடைத்தே
 வெண்டிணைக் கருங்கடன் மேற்றயில் கொள்ளு
 மண்ட வாணனுக் காழியன் றநுளியு
 முலக மூன்று மொருங்குடன் படைத்த
 மலரோன் றன்னை வான்சிர மரிநதுங்
 கான வேடுவன் கன்பிர தப்ப
 வான நாநி மற்றவற் கருளியுங்
 கடிபடு பூங்கணைக் காம னாருடல்
 பொடிபட விழித்தும் பூகலக் திசைந்த
 மானுட னாகிய சண்டியை

வானவ னாககியு
 மறிகட லுலகின் மன்னுயிர் கவருங்
 கூற்றுவன் றனர்கோர கூற்றுவ னாகியுங்
 சடல்படு நஞ்சவ கண்டத தடககியும
 பருவரை சிலைபாப பாரத னாணக்
 திரிபுர மெரிய வொருசணை தூரந்துங்
 கற்கொண் டெந்நத சாககிய னன்பு
 தற்கொண் டின்னநு டானமிக வளித்துங்
 கூற்றெனத தோன்றியுங் சோளி போன்றுந்
 தோற்றிய வாரணத ந்திரி போர்த்து
 நெற லிக் கண்ணு டையு நான்கு
 நற்றூ நந்தீச கவரற் கருளியு
 மறிவினை யோரா வரகக னாருட
 னெறநெற விறுதர வொருவிர னுன்றியுந்
 திருவுரு வத்தொடு செங்க ணேறு
 மரியன திண்டி ற லசரனுக் கருளியும
 பல்கதி ருரவோன் பற்கெடப் பாய்ந்து
 ழல்குபிருங் கிருடிக்கு மாவர மீர்துந்
 தக்கன் வேள்வி தகைகெடச் சிதைத்து
 மிக்கவர நத்திமா காளர்க் கருளியுஞ்
 செந்தீக் கடவுடன் கரத்தலஞ் செற்றும

பைந்தார் நெடும்படை பார்த்தற் கருளியுங்
 கதிர்மதி தனையோர் காற்பயன் கெடுத்து
 நிதிபயில் குபேரற்கு நீணக ரீந்துஞ்
 சலந்தர னுடலந் தான்மிகத் தடிந்து
 மறைபயின் மார்க்கண் டேயனுக் கருளியுந்
 தாரகற் கொல்லமுன் காணியைப் படைத்துஞ்
 சீர்மலி சிலநதிக் கின்னா சளித்துங்
 கார்மலியுந் பக் கருடனைக் காய்ந்து
 மாலின் கீழி நந் தறடுறி யருளியு
 மின்னவை பிறவு மெங்க வீசன்
 கோபப பிரசாதங் கூறுங் காலைக்
 கடிமல ரிருந்தோன் கார்க்கடற் கிடந்தோன்
 புடமுறு சோலைப் பொன்னகர் காப்போ
 னுரைப்போ ராகிலு மொண்கடன் மாநீ
 ரங்கைகொண் டிறைக்கு மாதன் பேரன்றுள
 ரொடுங்காப் பெருமையும்பர் கோனை
 யடங்கா வைம்புலத் தறிவில் சிந்தைக்
 கிருமி நாவாற் கிளத்தும் பரமே யதாஅன்
 ரொருவகைத் தேவரு மிருவகைத் திறமு
 மூவகைக் குணமு நால்வகை வேதமு
 மைவகைப் பூதமு மறுவகை யிரதமு

மெழுவகை யோவையு மொன்வகை ஞானமு
 மொன்பதின் வகையு மொண்மொர் சிறப்பும்
 பத்தின் வகையு மாகிய பாமன்
 யின்பனை நிலைவொர் சென்னிடையு தினைச்
 செம்பொனை மணிபின் கீழேனிய பாவினைத்
 தஞ்சமென் றொழுநு சன்னபு யார்க
 றெஞ்சம் பீதியை மொன்நீநியர்
 செந்நிறப் பவன மீடுவாயு வகையின்
 முக்கட செல்வனை முடிவின் றொத்தியைக்
 கள்ளவ ளைவிட்டு மொன் நாகர்
 கலந்து கசுநுதன் கருநீ யகையெ
 நீனைந்திட வாங்கே தோலழை மொனைத்
 தேவ தேவனைத் திகழ்சுவ லோகனைப்
 பாவ நாசனைப் படரொள யுநுவினை
 வேயார் தோலி மெல்லியல கூழனைத்
 தாயாய் மன்னுயிர் தாகமுந் தகதையைச்
 சொல்லும் பொருளு மாகிய கோதியைக்
 கல்லுங் கடலு மாகிய கண்டனைத்
 தோற்ற நிலையீ றாகிய தொனமையை
 நீற்றிடைத் திகழு நித்தனை முத்தனை
 வாக்கு மனமு மிறந்த மறையலைப்

பூக்கமற் சடையனைப் புண்ணிய நாதனை
 யிணைய தன்மைய னென்றறி வாரியவன்
 றனைமுன் விட்டுத் தாமற்று நினைப்போ
 மாமுயல் விட்டுக்
 காக்கை பின்போங் கலவர் போலவும்
 விளக்கங் கிநுப்ப நின் நிளி கவரு
 மனப்பருகு சிறப்பி னாது போலவும்
 கச்சங் கொண்டு கடுகதொழின் முடியாக்
 கொச்சைந் தேவரைந் தேவரென் றெண்ணிப்
 பிச்சரைப் போலவோ
 ராரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று
 வட்டனை போகவர் மானுடம் போன்று
 பெட்டினை யுரைப்போர் பேதையர் நிலத்
 துன்றலை மன்றலை யெண்பல மென்ற லதனை
 பறுத்து நிறுப்போ ரொருத்த நின்மையின்
 மத்திர மாகுவா மானெறி கிடப்பவோர்
 சித்திரம் பேசுவர் தேவராகி [றறிய
 லின்னோர்க் காயந்தன நின்னோர்க் கருவின ரென்
 வுலகின் முன்னே யுரைப்ப தில்லை யாகிலு
 மாடு போலக் கடிநின் றழைத்து
 மாக்கள் போல வேட்கை யீடுண்டு

மிப்படி ஞான மப்படி யமைத்து
 மின்ன தன்மைய நென்றிரு நிலத்து
 முன்னே யறியா மூர்க்க மாக்களை
 யின்னே கொண் டேகாக் கூற்றந்
 தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

கணபதி துணை.

கோபப்பிரசாத உரை,

வணக்கம்.

தன்றேன் முகத்துச் சடையிற் பிறையணி
 குன்றே யேற்குங் கூழையே னுரையே.

மு ள் உ ரை.

கோபப்பிரசாதம் என்னும் பிரபந்தம் (கூக)
 அடியினுள் (நகூக) சீரமைந்த இணைக்குறளா சிரி

யப்பா ஒன்றே. அது பதினொராம் திருமுறையுள் நில வுகின்றது. அதற்கு உரைநகநகற்குப் போதிய அறி வாற்றல் சிறிதுமில்லேனும், அன்பான் துழைபுல முடையார்க்கு ஓர் ஆராய்ச்சித் துணையாகவும் விழைந்து பிழைபட வரைப்போர்க்கு ஓர் மறுபடி விளக்கமாகவும் என்னறிவு சென்றளவில், மூத்தநாயனார் அருள்சொண்டு உரைத்தேன். கோபம் பிரசாதம் என்பன இறைவரைது கோபச்செயலும் அநுக்கிரகச் செயலுமாம். கோபநதானும் பிரசாதமேயெனத் தெளியவும் நின்றது. கோபம் அதனாற்செய்யப்படும் தண்டத்தை யுணர்த்திற்று. இவ்விரண்டும் முறையே மறக்கருணை அறக்கருணை எனப்படும்.

கோபப்பிரசாத உரை.

1. பெரிது தவறு உடைத்து பெரிது தவறு உடைத்து என்றது.—பெரிதும் பிழையுடையது பெரிதும் பிழையுடையது என்பதாம். இத்துணைக்கோபத்தோடும் கூறுவதனால் அஃதியாதெனத் தெளிய வெஃகினேன் என்பையேல், யாமுரைப்பதைக் கடைபோக நானெறியே ஒற்றித்துக்கேட்டுத் தெளியக் கடவாய். கோபத்தின் மிகுதிபற்றி அடுக்கிவந்தது.

2, வெளிநகர கரும கடல் மேல் துயில்கொள்
 அண்டவாணனுக்கு ஆழி அன்று அருளியும் எ-து.
 —வெள்ளிய அலைகளைச் செய்யும் பெரிய பாற்கடற்
 பரப்பின்மேலே பாம்பிணைப்பாயலில் உறக்கங்கொள்
 வனேனும் மேலண்டத்துள்ள வைகுண்டவாழ்க்கை
 கொண்ட திருநெடுமாலுக்குச் சக்கரப்படையை அக்
 காலத்திற் கொடுத்தருளியும் எ-ம். திருநெடுமால்
 ஆயிரந்தாமரை மலர்களால் ஆரங்கீழும் விரதம்
 பூண்டு, அங்ஙனம் புசிப்புகன்முழி, ஒருநினைம ஒரு
 மலர் குறையக்கண்டு அதை நிறுப்பிக்கொள்ளத் தன்
 கண்ணொன்றினைப் பறித்துச் சாத்துதலும், சிவபெரு
 மான் தாம் முன்னர்ச் சலந்தரனைக்கொன்ற சக்க
 ரத்தை அத்திருநெடுமால் விரும்பிய வண்ணமே
 கொடுக்க ஏற்று அசனைத்தாங்கும் வலி தனக்கின்
 மையை விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, உடனே பெண்
 பாகர் அச்சக்கரத்தைத் தமது நகநுனியால்வகிந்து
 வட்டித்துக் கொடுத்தருளினார் என்பது சரித்திரம்.

3. உலகம் மூன்றும் ஒருங்கு உடன்படைத்த
 மலரோன்தன்னை வான்சிரம் அரிந்தும் எ-து.—மேல்
 கீழ் நடு வென்னும் உலகம் மூன்றினையும் ஒரேமுறை
 யிற்றானே படைத்த தாமரை வாழ்க்கையோனாகிய

பிரமசேகவணை அவன் ஐந்தலைகளில் உச்சித்தலையை
நகரனியாற்கொய்து அகந்தை அடங்கத் தண்டித்
தும எ-ம்.

4. கானவேடுவன் கண்பரிந்து அப்ப மற்று
அவற்கு வானநாடு அருளியும் எ-து.—காட்டுவேடு
வராகிய திண்ணனார் தமது கண்ணை இரக்க மீக்கொ
ண்டு காளத்திக் கண்ணப்பனர் கண்ணினின்றும்
பெருங்கு நதி தடைப்படுமாறு அப்புதலும், அவ்
வருஞ்செயல் புரிந்த கண்ணப்பராயனருக்கு முத்தி
யுலகந் தந்த நுளியும் எ-ம்.

5. கடிபடு பூ கணை காமனார் உடல் பொடி
பட விழித்தும் எ-து.—மணம்பொருந்திய ஐம்மலர்
களாகிய அம்பினைபுடைய மன்மதனாருடலம் நீறுபட்
டொழிய நுதற்கண் விழித்துத் தண்டித்தும் எ-ம்.—
[ஐம்மலர்களாவன—அசோகு மா முல்லை தாமரை
நெய்தற் பூக்களாம்.]

6. பூதலத்து இசைந்த மானுடன் ஆகிய சண்
டியை வானவன் ஆக்கியும் எ-து.—நிலமிசையே
பிறவியிற் பொருந்திய மானுடவடிவினராகிய சண்
டேசுர நாயனரை அவ்வடிவுடனே தேவர்கள் வணங்

கும் பெருந்தேவனாக அநுக்கிரகம் புரிந்தும் எ-ம்.

7. மறிகடல் உலகின் மன் உயிர் சுவரும் கூற்
றுவன் தனக்கு ஓர் கூற்று வன் ஆகியும் எ-து.—திரை
கள் மறியும் கடல்கூழ்ந்த நீலத்தின் கணுள்ள உயிர்
களைப்பற்றிச் சொல்லும் இயமனுக்குத்தாம் மற்றோர்
னாமலாகித் தண்டித்தும் எ-ம்.

8. கடல்பட்டு நஞ்சம் கண்டத்து அடக்கியும்
எ-து.—பாற்கடலி லுண்டாகிய காளகூடவிடத்தை
தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டுக் தமது திருக்கண்
டத்தில் அடக்கியருளியும். எ-ம்.

9. பருவரை சிலையாப் பார்தள் நாண் ஆ திரி
புரம் எரியஒருகளை துரந்தும் எ-து.—மகாமேரு
மலையே வில்லாகவும் வாசகி என்னும் பாம்பே நானாக
வும் கொண்டு மூவிடங்கரின மாறிமாறித்திரியும் மும்
மதில்களும் எரியும்படி ஒரே பாணத்தைச் செலுத்தி
அம்முப்புரவாசிகளைத் தண்டித்தும் எ-ம்.

இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் மூன்றுனும்
இயைந்த மூன்றுகோட்டைகளும் தாருகாக்கன் கம
லாக்கன் வித்தியுன்மாலி என்னும் அவற்றி்னதிபர்கள்
வீரும்பியாங்கே தனித்தனி மேல் கீழ்நடு உலகக்க

வில் மாறிமாறிப் பறந்துசென்று வைகுண்டமாதிரி வைப்புக்களைப் பாழ்படுத்துங்கால், வாசுதேவன் முதலிய தேவர்கள் சிவசன்னிதியை அடைந்து ஸ்ரீ தக்ஷிண மூர்த்தியின் மந்திர செப தியானங்களாற் பிரார்த்தித்த வழி, சிவபெருமான் மகாமேருவை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், அங்கி நுதியும் அரி அதன் முக்கோணவடிவும் காற்று கம்புவடிவுமாகப் பொருந்திய அம்பாகவும் எடுத்திக் கொண்டு, பூமியாகிய இரதத்தில் ஆரோகணித்துச் சென்று அந்தமூன்று கோட்டைகளையும் ஓரிடமாக்கித் திருப்புன்னகையால் எரித்தார். அப்பொழுது அவ்வில்லிற் கோத்த அம்புருவாயிருந்த தேவர்கள் தமக்கு யாதும் பயன்கிடைத்திலவே யென வருந்த, அஃதறிந்த பரமபதி அவர்களுக்குத் தோல்வியுறுவண்ணம் செலுத்தினார் என்பது சரித்திரசாரம்.

“கல்லானிழற் கீழாயிடர் காவாயென வானோர்
எல்லாமொரு தேராயயன் மறைபூட்டினின் றுய்ப்ப
வல்வாயெரி காற்றீர்க்கரி கோல்வாசுகி நான்கல்
வில்லாலெயி லெய்தானிடம் வீழிம்மிழ லையே.”

என்னுந் தேவாரமு மிதனை வற்புறுத்தும்.

10. கல்கொண்டு எழ்தகராக்கியன் அன்புதற்
கொண்டு இன் அருந்தான் மிக அளித்தும் எ-து.
—செங்கற்களைக் கொண் டெழிறலே திருத்தொண்டா
கச்செய்த சாக்கிய நாயரைது இடையர்ப் பேரன்பி
னைத் தாம் கைக்கொண்டு இவியபேரருள் அவருக்
குப் பெரிதும் கொடுத்த நாயும் எ-ம்.

11 கூற்று எங்கதோன்றியும் கோளி போள்
லும் தோற்றிய வாணந்து சர்பி போர்த்தும்
எ-து.—சுருங்கொண்ட கோபந்தானே இயமனே
எனும்படி யாகாக்கியினின்று வெளிவர்தும் அண்
ணந்து புழைக்கரத்தை நன்றிவ ருதலானே யாளி
யை ஒத்தும் எதிரேவந்த யானையின குபநுத்தேநாலை
உரித்துப் போர்வைபிட்டுக் கிருத்திவாராய் அத
னைத் தண்டித்தும் எ-ம்.

12. நெற்றியிற் கண்ணும் நீன்புயம் னான்கும்
நற்றூ நந்தீச்சுவரற்கு அருளியும் எ-து.—நெற்றி
யிலே கண்ணையும் நீண்ட நான்கு கரங்களையும் தம்
மைப்போல நன்றாக நிலைபெறும்படி திருநந்தி தேவ
ருக்குக் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

13. அறிவினை ஓரா அரக்கனார் உடல் நெறநெற
இறுதர ஒருவிரல் ஊன்றியும் எ-து.—பலவாற்றினும்

ஆராயநதற்கதே செயறபாடகார தொழிறற நகதை
 அங்ானம் ஆராயநத்யாய ரிருசைகார மல்வையப்
 பெயாககுமாறு ராயநதிற்பபொருணனது உட
 ம்பு நெறநெடி வெள யமு டனே ளரைவி ளுடந்
 தொழியுபாட, சநந சிபடாசசின ஆநுவிந யத்
 யால் அநுசநித நானடி நம -ம

14. சநித நவ ரொ ரொணை யறமபி
 அன ரிணை யாய யசு ஆரபடிம சத —
 தமது சநபா னே வரநா நககையுடைப இடப
 வாசனா ராய வாயசாந சநேறபோன்ற நிந
 ணியவ சியு ராயக நந கொிச நனியுப சம

15 பலரதிர, வேலையெட்டி பாயநதம
 எ-து பாகாணக ராய உப ஞானதசனாகிப நுரி
 யனது பசொ ளு பாயபு ளைகததுத கணடி ததும்
 எ-ம.

16 ம, கு பிநுககி இருபந மாவரம பாநதம
 எ-து சிவஞானம நறைநத பிநுககிமாலிருடிக்குப்
 பெருவரததைக கொடுதநருள யும எ-ம.

17 தககன் வேள்வி தகைகெடச் சிதைத்தும

* இச்சரித்திரமநிநதா ருதவினனரும

ஞானத்தைப் போதித்தருளியும் எ-ம்

29. கூறும்காலே இன்னவை பிறவும் எங்கள் ஈசன் கோபப்பிரசாதம் எ-து — ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து இவையும் இவைபோல்வன பிறவுமாகச் செய்தருளியவெல்லாம் எமது சீலவராகிய சிவபிரானரது தண்டமும அருகிராமமுமாகும் எ-ம்

30 சடிமலர் இருந்தோன் கார்க்கடல் கிடந்தோன் புடம் உறு சோலைப்பொன் நகர் காப்போன் உரைப்போர் எ-து. மணநதங்கும் மலாமிசை பிந் தோனாகிய பிரமதேவனையும் மேகநகன் பருகும் பாற் கடற்கண்ணே படுக்கைபிற் கிடந்தோனாகிய திருநெடுமாலையும் இலைப்பொறையான் வளைந்த சற்பகச் சோலை நீழலிலிருந்து தேவலோகத்தைக் காப்பவனாகிய இந்திரனையும் தனித்தனியே முதல் என்பாரும் எம்பிரானொடும் எண்ணிச் சமத்துவமுடைய ரென்பாரும் மற்றும் பல பிதற்றுவோரும் எ-ம்.

31. ஆகிலும் எ-து. மதத்தினரெனப்படுவாரானும் எ-ம்.

32. ஒண்கடல் மாநீர் அங்கை கொண்டு இறைக்கும் ஆதன்போன்றுளர் எ-து. இவரெல்லாம் ஒள்

வீய கடற் பெருநீரை உள்ளங் கையைக்கொண்டு
இறைத்திடர்ப்படும் அறிவற்ற குருடனைப் போன்றவ
ராவார் எ-ம்.

33. ஒடுங்காப்பெருமை உம்பர்கோளை அடங்கா
ஐம்புலத்து அறிவு இல் சிந்தைச் சீருமி ராவால் கிளத்
தும் பரமே எ-து. அளவைகளானும் வேகமாகிய
முதனூலினாலும் அளந்தறிய அடங்காத பெருமை
யிணையுடைய மகாதேவனைத் தம்வயப்படாத ஐந்திந்
திரியங்களானும் சடமாகிய மனசினாலும் புழுத்தநாவி
னாலும் அங்ஙனம் சமத்துவமுடையரெனச் சொல்லுந்
தன்மைத்தோ, எ-ம்.

34. அசாஅ அன்று எ-து. அதவன்றியும் எ-ம்.
இதுகாறும் புராணவசனம் பற்றிக்கூறி "மேல் வேத
வசனம்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

35. ஒருவகைத் தேவரும் எ-து--தொகுதியான்
ஒருவகைப் பட்டதேவரும் எ-ம்

36. இருவகைத் திறமும் எ-து.—ஆண் பெண்
என்னும் இருவகையாற் பலதிறமும் எ-ம்.

37. மூவகைக்குணமும் எ-து—சத்துவ ராசத
தாமத மென்னும் மூவகைக்குணமும் எ-ம்.

38 நால்வகை வேதமும் எ-து—இருக்கு யகர் சாமம் அதர்வம் என்னும் நான்குவகைவேதமும் எ-ம்.

39. ஐவகைப் பூதமும் எ-து—பிருதுவி அப் புத்தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் ஐந்துவகைத்தாய பூதமும் எ-ம்.

40. அறுவகை இரதமும் எ-து—இனித்தல் புனித்தல் கார்த்தல் கைத்தல் உவர்த்தல் துவர்த்தல் என்னும் அறுவகை இரதமும் எ-ம்.

41. ஏழுவகை ஓசையும் எ-து—ச. ரி. க. ம. ப. த. நி. என்னும் ஏழுவகையான ஓசையும் எ-ம்.

42. எண்வகை ஞானமும் எ-து—மெய்வாய் கண்மூக்குசெவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியமும், அசுங்காரம் சித்தம் புத்தி என்னும் மூன்றுகரணமுமாகிய எட்டுவகை ஞானமும் எ-ம்.

43. ஒன்பதின் வகையும் ஒண்மலர்ச் சிறப்பும் எ-து—பிரகிருதியின் வகையும், அவ்வகைகளிற் பரிணமித்து விரிந்த தாத்துவிகவகைச் சிறப்பும் எ-ம். ஒன்பது என்றது ஈண்டுப் பிரகிருதியை.

44. பத்தின் வகையும் ஆகிய பரமனை எ-து—அவைபனைத்தையும் போக்கியமாகக் கொள்ளும் புரு

டன்வகையுமாகிய பரமசிவனை எ-ம். பத்து என்றது ஈண்டுப் புருடனை அகரஉயிர் ஏனையுபிரையும் மெய்யையும் இயக்கற்கண் அவையே யானவாறு இவை பல வுந்தாமேயான பரமசிவனை என்னுணர்க, எண்கள் குறிப்புச் சொற்களின் பாலன. இதுகாறும் வேதவசனம் பற்றிக்கூறி மேற்சிவாகம வசனம் பற்றிக்கூறுகின்றார்.

45. நினைவேவார்க்கு இன்பனை எ-து—நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும் மன்றும் மலர்ப்பாதம் மறவாதே நினைக்கும் சகச நீட்டைத் தொண்டருக்கு இன்பமேயா யிருப்பவரை எ-ம்.

46. என்னிடை அமுதினை எ-து—அங்ஙனமே அதுபவிக்கும் என்னிடத்தும் அமிர்தமாகத் தித்திப்பவரை எ-ம்.

47. செம்பொனைமணியினை எ-து—அத்தகைய சுவாதுபவத்திலே செம்பொன்னையும் மணியையும் போலக் களங்கமற விளங்குபவரை எ-ம்.

48. தேனினைப்பாலினை எ-து—தேனையும் பாலையும் போலச் சுவைப்பவரை எ-ம்.

49 தஞ்சம என்று ஒழுகும தன அடியாராதம்
நெஞ்சமபிரியா நிமலனை எ-து—நின்னலாற் பற்று
மற்றென் றிலோம நீயே தஞ்சமென்று சரியையாதி
நாற்பாதவகையினின்று ஒழுகும தமது மெய்யடியார்
களது நெஞ்சத்தை விடகலாத நின்மலரை எ-ம.

50. நீடு உயா செநகழல பவளசசேண் உறு
வரையனை எ-து மிககோங்கிய செநகழனமலைபோல
வும் பவளமலைபோலவும் அடிமுடி காண்டறகரிய
ஆதிதூரமான எலையையுடையவரை எ-ம. எலலை
யில்லாதவரென்றபடி .

51. முக்கண் செல்வனை எ-து — அநகனந்
தூரத்தினராயினும் உயிர்கட்கு அண்ணியராயுபகரி
க்கு மாறு மிளிரும் மூன்று கண்களை உடைமையா
யுடையவரை எ-ம். முக்கண் குரிய சோமாக்கினி
என்பன.

52. முகல்வனை எ-து—கற்பனைகடந்த சோதி
யாகிய முதற் பொருளாயுள்ளவரை எ-ம்.

53. மூர்த்தியை எ-து—அந்தச சோதிதானே
அடியவர்கள் வழிபடுமாறு வடிவமாயினவரை எ-ம்.

54. கள்ளம் கைவிட்டு உள்ளம் அது உருகிக்
கலந்து கசிந்து நன்கழல் இணை அவையே கிணர்திட

ஆங்கேகோன்ம நமலனை எ-து —அவ்வழிபாடு
 செய்யிற பயனாமாறு,—உண்டு போலினறும் பண்
 பினகாகிய பிரபஞ்சத்தை அறவேளிட்டு ஆண்டு நான்
 பிராமமென முனையாது உயர் தான அனலிற்பட்ட
 மெழுதுபோலுநகி ஆங்கே வெளிப்படும அருளிலே
 அபரிடையுபே போலக கலந்து அக்கலப்பானே
 விளங்கும் சிவசாடகுணத்தை கன குணமாகக்
 கொள்ளாது அவண்டு நெருப்பிஷ்டட வெண்ணெய்
 போலக கசிரது தமது விபரபகமாகிய திருவடிக
 ளிரண்டையுமே தியானித்தலாகிய சிவோகமடரவனை
 யிலுறைகது சிற்கும் அவனிடத்தே பரமாதைப்
 பெருமபயனாய் விளங்கும் மலரகிதரை எ-ம.

55. தேவ தேவனை எ-து —தேவரெணப்படு
 வாக்கெல்லாம பெருந்தேவன் எ-ம.

56. திகழசிவ லோகனை எ-து--அங்ஙனம் வியா
 பியாய பெருந தேவராயினும் அததேவர்கள் வழி
 பட்டுய்யும்படி விளங்கும் சிவலோகத்தைத் தமதிட
 மாகவுடையவரை எ-ம.

57. பாவ நாசனை. எ-து.—அவர் தம் பாவம்
 போக்கலானே அரண் உருத்திரனாதி நாமங்களை
 உடையவரை எ-ம்.

58. படர் ஒளி உருவனை எ-து.—அந்நாமங்கட்
கேற்பப் பரவிய ஞானத்தையே திருமேனியாக
உடையவரை எ-ம்.

59. வேயார் தோளி மெல் இயல் கூறனை
எ-து.—அங்நனம் அரன் உருத்திரனாகிச் சங்கரிப்பவ
ரேனும் மீட்டுந் தோற்றுவிக்கும் மூங்கிலையொத்த
தோளிணையுடைய மெல்லிய வியல்பினையுடைய கருணை
சத்தியைப் பாகமாகவுடையவரை எ-ம்.

60. தாயாய் மன்உயிர் தாங்கும் தந்தையை-
எ-து. அதற்கேற்பத் தாயாகி எவ்வுயிரையுங் காக்
கும் பரமபிதாவானவரை. எ-ம்.

61. சொல்லும் பொருளும் ஆகிய சோதியை
எ-து—அதனானே சொல்லும் பொருளும் போல
அந்தச் சத்தியுந்தாமும் பேதாபேதமாக விளங்கு
பவரை எ-ம்.

62. கல்லும் கடலும்ஆகி அகண்டனை எ-து—
அந்தச்சத்தியானே அவ்வுயிர்கள் போகந்துய்க்கு
மாறு மலையும் (நிலனும்) கடலுமாகி மறைத்து வியா
பிக்கின்றவரை எ-ம்.—

63. தோற்றம் நிலை ஈறு ஆகிய தொன்மையை
எ-து—இங்நனமே கிருட்டி திதி சங்காரம் திரோ

தானம் அதுக்கிரகமாகிய அனாதி ஐந்தொழிலு
முடையவரை எ-ம்.

64. நீற்றிடைத்திகழும் நித்தனை எ-து—அவ்
வைந்தொழிலுமுடைமையானே விகாரியாகாது அச்
சராசரமகைத்தையும் தம்ரிடத்தொடுக்கிய விபூதி
யிடத்தே விளங்கும் அனாதி சித்தியரை எ-ம்.

65. முத்தனை எ-து—அங்ஙனமாயினும் அவற்
றின் விருப்பு வெறுப்பற்ற அனாதி மலமுத்தரை
எ-ம்.

66. வாக்கும் மனமும் இறந்த மறையனை
எ-து—அதனானே பாசஞான பசுஞானங்களைக் கட
ந்த அநாதி போதராயுள்ள வரை எ-ம். மறை ஈண்
டறிவின்மேற்று.

67. பூக்கமழ் சடையனை எ-து—அவ்விருஞா
னத்தானும் அறியவாராயினும் சிவஞானத்தானே
ரறியுமபடி மலர்மணங்கமழும் சடைமுடியாகிய அள
விலாற்றலுடையவரை எ-ம்.

68. புண்ணியநாதனை எ-து — இக்குணமெலா
முணர்ந்து வழிபடும் புண்ணியத்திற்குப் பயனாக
வுள்ள தலைவரை எ-ம்.

69. இனைய தன்மையன் என்று அறிவரியவன் தனை எ-து—அங்கனம் வழிபடுவதேதயன்றி இப்படியன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன் என்றெழுதிக்காட்ட முடியாமையின் அறிதற்கர்யவரை எ-ம்.

70. முன் விட்டுக் காம் மற்று நீனைப்போர் எ-து—இங்கனம் முறையே புராணம் வேதம் ஆக மங்கள் தெரிக்கவும் அசசிவபுதலையே முதலாகக் கொள்ளுதலைவிட்டுத் தாங்காராகப் பிற்தொன்றனை முதலாக உன்னுந தீயுநாளர் எ-ம்.

71. மாபுயல் விட்டுச்சாக்கை பின்போம் கலவர்போலவும் எ-து—பெருமுயலைப் பற்றுதுவிட்டுக் காக்கையைப் பற்றும்படி பிற்றெடர்ந்து செல்லும் வேட்டுவ வீரர் போலவும் எ-ம்.

72. விளக்கு அங்கிருப்ப மின்மினி கவரும் அரும் அளப்பு சிறப்பு இல் ஆதர் போலவும். எ-து.--வாடா விளக்குத் தமதில்லின் கண்ணே இருக்கவும் பிரகாசத்தை விரும்பி மின்மினியைப் பிடித்து வரும் அரிய அளவைச் சிறப்பாகிய அறிவுக் கண்ணில்லாத குருடரைப் போலவும் எ-ம்.—இவ்விரண் நிவமை களும் முறையே உடையானல்லான யுடையானாகக் கோடற்கும் உடங்கே சிவஞான மிருந்துணர்த்துவ

துணராத பசுஞானத்தையே தேடுதற்குவமையா யின.

73. கச்சம் கொண்டு கடுந்தொழின் முடியாக் கொச்சைத் தேவரைக் கேவர் என்று எண்ணி எ-து.—துணிவுகொண்டு அரியதொரு கோபத்தையேனும் பிரசாதத்தை யேனும் செய்ய முடியாத கீழ்மையினைபுடைய ஏனைத்தேவர்களை முதற்கடவுள ராகக் கருதி எ-ம்.

74. பிரசரைப் போல ஓர் ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று எ-து.—அக்கருத்தை நிரப்புமாறு பித்தேறினார்கள் உழுவதுபோல உயர் வாகியதொரு வேதத்தின் உட்பொருளை அறியாது பேய்போல ஆவேசங்கொண்டு பிதற்றிப் பிதற்றி எ-ம். பித்தேறினார்கள் முன்னொடுபின்முரணிக் கூறற்கும்; பேய் இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வம் என்னும நாற்பகுப்பில் இருக்கின் பிரிவாய இருபத் தொருசாகையினும் எசரின் பிரிவாய நூற்றொரு சாகையினும் சாமத்தின் பிரிவாய ஆயிரஞ் சாகையினும் அதர்வத்தின் பிரிவாய ஒன்பது சாகையினும் தாம் தாம் பற்றியதையே மலைந்து பொருள்கொண்டு நின்றற்கும் உவமைபாயின.

75. வட்டணை பேசுவர் எ-து.—தருக்கவுணர்வு கைவந்தவர் போல வளைய வளையச் சட்க தர்க்கம் பேசுவர் எ-ம்.

76. மானுடம் போன்று பெட்டினை உரைப் போர் எ-து—அறிவின் மதுகையின்மையானே கிலு. கிலுத்த மரம்பழுத்த மானுடப்பழம்போலும் மனிதராய்த் தமது விருப்பத்தைபே இங்ஙனம் பேசித் திரியுமிவர் எ-ம்.

77 பேதையர் எ-து—அறிவறைபோய ஏழையராவார் எ-ம்.

78. நிலத்து உன்தலை மீன்தலை எண்பலம் என்றால் அதனை அறுத்து நிறுப்போர் ஒருத்தர் இன்மையின் மத்திரம் ஆகுவர் எ-து. இத்தரையின் கண்ணே ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து உனது தலை மீனினை தலையாயிருக்கின்றது நிறையும் எட்டுப்பல முள தென்றால் அங்ஙனமே அதனை அறுத்து நிறை செய்வோர் ஒருவரு மின்மையானே அவ்வளவிறம்மக்கே மீன்றலை வாய்த்ததென மகிழாநிற்பர் எ-ம். இது கருதப்பட்ட பொருளை மறைத்து அதனைப் புலப்படுத்தும் அதுபோன்ற பிறிதொன்றினைக் கூறியதானே ஓட்டென்னும் அணி. கருதப்பட்ட பொருள் இத்தரை

இன் கண்ணே போலி ஆசானொருவன் அப்பேதையர் தம்மைப் பார்த்து உனது ஞானம் பிரமத்தினது ஞானமாயிருக்கின்றது அது சச்சிதானந்தமா மென்றால் அங்ஙனமே அதனை அறிந்து சொல்வோர் பிறர் ஒருவருமின்மையானே அவ்வளவற்றமக்கே பிரமத்தன்மை வாய்த்ததென மகிழ்நிற்பர் எ-ம்.

79. மாநெறி கிடப்ப ஓர் சித்திரம் பேசுவர் எ-து—அம்மட்டோ! இன்னும் அவர் சத்தியவாதமாம் சைவத்திருநெறி யொன்றிருக்கவும் மெய்ப்போலப் பொய்வாதத்தையும் புகலாநிற்பர் எ-ய

80. தேவராகில் இன்னோர்க் காய்தனர் இன்னோர்க்கு அருளினர் என்று அறிய உலகின் முன்னே உரைப்பது இல்லை எ-து—அவர், தாம்கொண்ட தேவரும் முதற்றேவராமாயின், அத்தேவர் இன்னரைத் தண்டிக்கதார் இன்னருக்கு அதுக்கிரகித்தாள் என்று எல்லாரும் அறியும்படி உலகத்தின் முன்னிலையில் எடுத்துச் சொல்வதுமே இல்லை எ-ம்.

81. ஆகிலும் எ-து-அங்ஙனமாயினும் நீற்றொடு சாதனம் பூண்டவராய் எ-ம்.

82. ஆடுபோலக் கூடிநின்று அழைத்தும் எ-து, ஆடுகள் கத்துவதுபோலக் கூட்டங்கூடி நின்று திருவருத்திரத்தைக் கொண்டுமேயே என்று அழைத்தும் எ-ம். மேமே எனச் சங்கத்தின் வருவதற்கு:

83. மாக்கள் போல வேட்கை ஈடுண்டும் எ-து
—அங்ஙனந் திருவுருத்திரஞ் சொல்லும பொழுதும்
யிருக்கங்களைப் போல ஆசை வசப்பட்டும் எ-ம்.

84. இப்படி ஏனம அப்படி அமைத்தும் எ-து
—இந்தப் பூமியிலே அவுருத்திரத்தின் உணர்ச்சிப்
பொருளை அவ்வண்ணமே உணரும்படி ஆலயமாக
அமைத்து வைத்திருக்கவும் எ-ம்

85. இருநிலத்தீ இன்ன தன்மையன் என்று
முன்னே அறியாமாக்கீ மாககளை எ-து.—அவ்வால்
யங்கள் பல நிறைந்த இட நல்லலகத்திலே இன்ன
தன்மையன் அவுருத்திராதனாகிய பரசுவன் என்று
முன்னர்த்தானே அறிந்துகொள்ளாத மூட மனிதரை.
எ-ம்.

86. இன்னே கொண்டு ஏராகூற்றம் பெரிது
தவறு உடைத்து பெரிது தவறு உடைத்து எ-து.—
இப்பொழுதே பாசதகாற் கட்டிக்கொண்டு செல்லாத
கூற்றமானது பெரிதும் நிறையுடைத்து பெரிதும்
நிறையுடைத்து எ-ம்

எண்டு அப்பிறை நீசயமென்பதுணர அடுக்கி
வந்தது.

கோபப்பிரசாத் வுரை

முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தேவன் திருவடி வாழ்க.

